

Яблука з криниці

Василь Чухліб

З Павликом, що гостює в свого дядька Назара, Степанко й Миколка одразу здружилися. Бо не хвалько він і не задавака. Хоч і на кораблі плавав, та неабиякому — на криголамах, й на літаку літав, і білих ведмедів бачив не в зоопарку.

Павлик живе далеко-далеко від України, на Крайній Півночі. І стільки цікавого розповідає — про бурхливі моря, де його тато-капітан плаває, про північне сяйво, у якого кольорів більше, ніж у веселки, про пургу, яка по кілька тижнів владарює на землі й у небі. Хлопці слухають, слухають, а потім котрийсь і перепитає:

— Ось ти казав, що у вас півроку день, а потім півроку ніч.

— А як же діти до школи ходять, вночі?

— Звісно, вночі. Діти — у школу, дорослі — на роботу.

— Якби я там жив, то усе спав би й спав, — каже Миколка.

Хлопці сміються.

А Павлик розповідає про моржів і тюленів, про чайок з рожевими крилами.

Степанко й Миколка зітхають. Чим же вони похваляться дружкові? У їхній Соколівці все таке звичайнісіньке.

А Павлик ходить довкола хати і до всього приглядається, нюхає квіти, аж очі зажмурює, гладить траву. Перед крислатою яблунею довго стояв мов зачарований.

Як же здивувалися Степанко й Миколка, довідавшись, що Павлик оце уперше побачив і яблуню, і квітучий соняшник, і в'юнкі гарбузи! Та ще багато чого, що на Далекій Півночі, виявляється, зовсім не росте.

І друзі повели Павлика в мандрівку.

— Оце усякі яблука ростуть у нас — білий налив, ранет, антонівка, — показував Степанко.

А Миколка справно знімав з гілок найспіліші плоди — янтарні, рожевобокі, жовто-зелені, припрошував скуштувати.

— Он там груші — лимонка, бера, цукрівка.

— Ще й у вишняк підемо, цього літа шпанок рясно-рясно, аж гілля гнеться.

— Смородину треба провідати й малину.

Зелена карусель замиготіла перед Павликом на городі: картопля, кукурудза, соняшники, гарбузи, квасоля, кріп, цибуля, помідори, огірки, мак, дині, морква, буряки...

— Ой, як багато всього росте у вас! — захоплювався Павлик.

Степанко і Миколка аж сяяли.

— А завтра поведемо тебе у поле. Там жита і пшениці — море! Послухаєш, як льон видзвонює коробочками.

— Ну а тепер ходімо до криниці! — запропонував Степанко.

Криниця була в кінці левади. Над нею розрослась молода яблуня, її посадив колись

Степанків тато.

Миколка і Степанко в чотири руки ледве витягнули на цямрину повне по вінця відро. У воді гойдалося кілька рум'яних яблук.

— Скуштуємо ще яблук із криниці, — Степанко подав Павликові найбільше, в прозорих намистинах.

Павлик вкусив, яблуко, прижмурився.

— Ці яблука треба водою запивати, — порадив Миколка.

Павлик припав до відра. Після терпкого яблука вода здалась йому солодкою, п'єш і ще хочеться. Ні, вона була такою насправді.